

Sinterklaas

Sinterklaas, tijd voor herinneringen. Zo zie ik mezelf als kind, op van de zenuwen, naar beneden sluipen om te aanschouwen wat voor geweldige cadeaus de sint nu weer heeft gebracht. (Mijn ouders stalden de cadeaus 's ochtends uit rond de kachel, zonder gedoe met surprises of ellenlange gedichten. Ik kreeg stevast het cadeautje dat meteen al kapot was, terwijl mijn broer altijd een duurzaam, en dus jarenlang goed functionerend speelgoed kreeg – meccano bijvoorbeeld.)

Sinterklaas met z'n zwarte pieten, het is me een maf gezelschap. Hedonisme, racisme, pedofilie, criminaliteit – als je het over de sint hebt, borrelt het allemaal op. Qua rolverdeling kan het ook bijna niet slechter: een blanke, katholieke kerkvader die kinderen op schoot neemt waar de ouders nota bene bij zijn, terwijl hij zwarte mannen als lijfeigenen voor zich laat ploeteren. (Hij stuurt ze zelfs het dak op en laat ze inbreken onder het mom van 'cadeautjes brengen'.)

Ontboezeming: ik was ooit sinterklaas. Bij kledingverhuurbedrijf Hoppezak, samen met nog een dozijn andere sinterklazen, een sinterklaas-setje aangepast, waarmee ik mezelf omtoverde tot een heuse oude bisschop die zelfs door zijn eigen kinderen niet werd herkend en die zelfs van zijn schoonvader respect afdwong. Nu kon ik hém eens koeioneren: 'Kom Joris, schenk nog eens in!' Heerlijk, die avonden waarop ik de kinderen van mijn schoonfamilie met een zware stem en bedachtzame bewegingen mocht imponeren. Eindelijk had ik die kleine ettertjes waar ik ze hebben wilde: met kleine, bedeesde stemmetjes vertelden ze over de stoute dingen die ze hadden gedaan en dat ze het nooit meer zouden doen, om vervolgens een liedje voor me te zingen.

Voorbij alweer, geen van die kinderen gelooft nog. Het feit dat mijn nepsnor de laatste keer steeds afzakte, heeft het onthechtingsproces wellicht wat versneld. Sinterklaas, de enige racistische ouwe pedofiel die je daadwerkelijk kunt missen.